

KOLEDARČEK

SLOVENSKI

za leto 1855.

Venec dobrovoljnih pesmic.

Proklete grablje.

Po narodni krajnski pripovedki.

Anžè, Kraljiča rajne'ga sin iz Rot,
Je zdelal osmo šolo al maturo,
Prestal je mnogoletni trud in pot,
Prebral marsktero knigo in knižuro,
Potem se je napotil na vakance,
Pokusit spet domá s tropinam žgance.

Kako ga je vesela v Rotah mat'!
Vse hlapce in sosedu skupej skličè,
Vse tete, strice v vas povabi hkrat,
Clo dekle v hišo sili in mlatiče.
„Poglejte! al ni prav'la rajnka Mica,
Anžè za kmeta ni — on je za škrica!“

Učenja lepi sad je scer modrost,
Pa mlad' Kraljič se je v Ljubljani popačil,
On misli, da bi bila to slabost,
Ko bi se z Rotarji prav podomačil!
Slovenš'ne toraj kar ni hotel rabiť,
Zares! prav naglo jo je znal pozabiti.

In če prijazno mati ga svari:
„Anžè, kako si muhast — bod' priljuden!“
Mermraje on kot medved zarenči.
Pa ker je glas domači mu ostuden,
Je le v jezicah ptujih prav razsajal,
In Rotarje neumne „paure“ grajal.

Napravljal materi je sto nadlog,
Mu jed ni vsèč, prečerna mu pogača,
Še čednik bi ne smel trobiti v rog,
Ker duja s tem zaspanega baháča. —
Ko je domá cel tedenj tak polénil,
Se je o košnji v snôžet it' naménil.

Med kosci tam Anžè postopa sam,
In zabavljivo se po nemško usti,
Kar stop' na grablje, skrite pod senám,
Pa ker molé navzgor zobé čelusti,
Ga lop' čez usta grabeljše; — zakričal
„Proklete grablje!“ je, — se Krajnca spričal.

Od vsih strani nasprot doní mu sméh.
Zobé ošlata si — ta ni bla sladka! —
Spozna, da je zaslužil za svoj gréh,
Da se mu z grabljám' večp' slovenš'na gladka;
In znal je prav domače spet kramljati,
In nehal je, le s ptujšno se bahati.

Naj bodi tistim v prid letá povest,
Ki gèrdit' le domači jezik znajo,
In druž'ga nič, kot kruh domači jést',
Če glas slovensk le sliš'jo — godernjajo.
Gotovo ni za tak nesramne žnablje
Mazila boljšega na svet' kot — grablje!
Dragotin Dežman.

Vožnja slovensščine.

Kdaj so počasi jo
Vlekli volički,
Zdaj pa jo peljejo
Čili konjički.

Mnogo voznikov je,
Kdo jih če šteti!
Išejo križem se
Vsi prehiteti.

Stranski tam hot! kriči,
Bistahor! prednji;
Stranski tu žene hi!
Stoj! ha! poslednji.

Čudno! da dalje gre,
Da se ne zverne,
In da se skoraj že
Vse ne razterne!

Znojemski.